

OCENJUJEMO

Gledališče

Do zadnjega diha: Zdaj
Mestno gledališče ljubljansko

★★★★★

Kako klasiko, kot je Godardov film *Do zadnjega diha*, ki predvsem na tehnični ravni odločilno prekinja tradicijo, prenesti v gledališče? Predstava *Do zadnjega diha: Zdaj* naj bi bila postavljena v današnji čas, odražala naj bi mlade danes, pa tudi sodobni duh časa. Osrednja lika filma (in predstave), Michel Poiccard (Domen Valič) in Patricia Franchini (Ajda Smrekar), sta tako skoraj nujno hipsterja. To pomeni, da ne potrebujeta novih perspektiv ali osvetlitev – ker sta reciklirana in ju to vpenja v današnji čas. Sta skoraj taka, kot sta bila v filmu. (Oglejte si ga!) Oba zmedena, narcisoidna, neorientirana, infantilna. Kako torej, da jima zmanjka gizdalinskosti, sproščenosti, seksapila? On je predvsem nastopaški in neaventičen, ona preveč krhka, nežna in zmedena, da bi bila lahkomišelnost samozavestna (ali celo usodna) kot Patricia (Jean Seberg) v filmu. Dajeta predvsem vtis brezbrizne nesvobode. Je bil ta zasuk v likih nameren? Prepričana sem, da ne in da je ta učinek posledica nepričljive, pretirane igre. Je prav to eden od vzrokov, da je predstava relativno dolgočasna? Najbrž. Veliko pa zagotovo pripomorejo razvlečeni prizori, ki so popolno nasprotje živahnega kadriranja Godardovega filma, in nadležno zapolnjevanje praznih mest, ki jih ponuja film; obe Michelovi prijateljici sta – recimo – v predstavi povezani; sta sodelavki, pripravniški tekmici v uredništvu Times Magazine. Tudi sicer predstava ne sledi drobljenju informacij, skrivalicam, nejasnim potem ipd., ki jih v filmu mrgoli in dajejo občutek živosti in življenjskosti. V

predstavi je vse na pladnju. Vselej vemo, kje je Michel, kaj ima v mislih, kam gre Patricia ... Razigranost in presenetljive perspektive prinaša na oder predvsem odlična scenografija (Darjan Mihajlovič Cerar), ki skozi enostavne elemente vselej odkriva nove pomene. Našteto spreverča prelomen film v povprečno gledališko predstavo, v kateri predvsem sledimo linearni pripovedi relativno nezahtevne zgodbe (kot taka je bila mišljena tudi v filmu), tehnično pa predstava, ki je predvsem prevod v gledališki medij in manj predstava po motivih filma (tako na spletu **MGL**), ni nič posebnega. Jasen je režiserjev namen, da bi živahnost vpeljal z živahnostjo, ampak tovrstna dobesednost je nekako nezadostna, če jo primerjamo z revolucionarno igrivostjo izvirnika. Bržkone največji plus predstave je prenovljena referenčnost: medbesedilnost Godardovega filma pridobi sodobnejši obraz; navezave na režiserja (predvsem z vpeljavo lika Avtorja, ki nastopi v prizoru tiskovne konference) so posrečene, podobno nanašanje na današnjo kulturo, literaturo, filmske in gledališke ikone. Škoda je le, da predstava, kar zadeva vnos novodobnih medijev, tehnologije in ritma časa, teh elementov ne izkoristi bolj polnokrvno: selfiji na odru in instant videoposnetki bržkone ne povedo dovolj. Predstava bi bila gotovo bolj učinkovita, če bi bila vsaj toliko dinamična in drveča kakor scenografija, če bi bila bolj razdrobljena – ali pa (nasprotno) trdnješa in zelo zgoščena, kratka, v formatu TV-serije, recimo, in če bi – predvsem – imela lasten pripovedovalski glas (tako nezgrešljiv v filmu) in bila tehnično bolj dovršena. Takole pa je – kot marsikatera predstava danes (morda je v tem utrip življenja zdaj, ki sem ga spre-gledala) – precej medla.

ANJA RADALJAC